

Divnějši

(do popisu se mi trochu promítly negativní emoce. Chcete-li rychlou variantu, dejte si poslední odstavec)

Pětkrát jsem smazal první větu, protože se mi nezdála dost nóbl a už mě to nebaví, takže tohle bude začátek.

Od Divnějši jsem očekával zároveň víc a zároveň míň než od běžné (skoro jsem napsal *obyčejné*) šifrovačky. A dostal jsem nejspíš oboje. Usínat na hře za praskotu dřeva a v příjemném teple spacáku, probouzet se a nemít zdání o čase. To byla ta hodně příjemná část a nevadilo by mi zažít ji častěji, pozitivní vliv na moji čundruši. Na druhou stranu tahat se křížem krážem již několikrát křížovaným lesem a přemýšlet, jestli je tohle ještě příjemné bloumání terénem nebo prachsprostá ztráta času, to už bylo horší. Ale tak od začátku..

„Divnějši se koná 31. května – 1. června 2014 v kruhu se středem na kopci Škatulec a poloměrem 5,5 km.“

I nás napadlo, že hra jednoduše bude probíhat celý víkend a je jen na nás, kdy se připojíme. A tak padl i nápad na noční party v herním prostoru v noci z pátku na sobotu. Jenže víkend se blížil a výmluvy se množily, takže jsme přizdisráčsky (ehm) tuhle variantu vypustili a do herního prostoru se vydali pěkně po sobotním obědě.

Už ve vlaku ladíme formu a zvolna začínáme naše alkoholové zásoby na víkend (0,5l hrušky, 0,5l Key rumu, 1l višňovice, placatka meruňkovice, placatka Metaxy, nějaké to pivo). Při usazování na místa zahlédneme okýnkem Seta, jak si to štráduje k zadní části vlaku. Dáme rychlou týmovou poradu, měníme sestavu týmu na webu a ke jménům T, V, D, P, M a J přidáváme Seta. Já s P jdeme čerstvou posilu vyzvednout do zadní části vlaku. Set neodporuje a přisedá. Ptáme se, co že takhle sám. Prý se mu nějak vytratil tým, a tak se rozhodl zajet se podívat na hru sám. Zatím necháváme bez komentáře, ale stejně myslíme, že je to agent orgů. V Rájci přeskakujeme na bus do Kuniček. V něm si tak nějak uvědomujeme, jestli nejdeme proti pravidlu se zákazem elektroniky a techniky (*„Během hry nepoužívejte žádnou elektroniku ani techniku – čelovky, gpsky, mobily (!), hodinky... Prostě pokud to má v sobě elektřinu, tak to nechte na hru doma (nebo přinejmenším celou dobu vypnuté v batohu). Nepoužívejte například ani telefonní budky.“*), ale používáme zdravý rozum a usoudíme, že ne.

Vysedáme v Kuničkách s cílem jít na Škatulec, o němž jako o jediném je pořádná zmínka na webu hry. Hodinky nemáme, telefony jsou buď vypnuté nebo alespoň zašantročené, čelovku má pár jedinců v batohu, ale za dobu hry se nepoužije. Zato máme dvě petrolejky a jednu plynovou lampu. J lobuje za vyzkoušení hospody v Kuničkách, ale to bychom taky do tmy nemuseli začít hrát. Vyrážíme a po cestě si dáváme hezky do nosu – kyselé žoužalky, které vzal D. Jen tak mimochodem nacházíme papír přišpendlený divnými připínáčky, který nás láká na kříž pod Holešínem. Opisujeme, nakreslíme si polohu připínáček i s barvou a jdeme dál. Po cestě na Škatulec se rozdělujeme, abychom zvýšili šanci na nalezení dalších divných papírů. Nacházíme je s V, T a D hned za rohem a kreslíme na ně něco pro ostatní. Koukáme na asi-od-orgů obrázky s kančí hlavou, valícími se kameny, sněhulákem a ještě čímsi. Analyzujeme, obkreslujeme a jdeme dál. Na Škatulci už na nás po příchodu čeká J, P a Set s Divníkem – sešitkem plným návrhů. Nejvíc nás zaujme pirátská mapa, ze které si zakreslujeme některé význačné body do mapy reálné. Od těch se chceme tak nějak odpíchnout. První štace je ďábelská kóta Holíkov. Po cestě potkáváme již druhý účastníci se tým – fragment *KVÍKu* na Škatulci (první byli *Jelimani*, kteří s námi jeli busem a vlakem) a Tímána na kole. Necháme si od nich v dobré náladě podepsat Divník a pokračujeme.

Začíná to hodně slibně. I když nevíme, co chceme, kam jdeme a co se děje, baví nás to. Přesuny jsou pohodové a neuspěchané, není ani moc teplo ani moc zima. Na Holíkov krosíme přes stejný

hustník jako loni, na vrcholu se zapisujeme do vrcholové knihy vyzvedáváme „-1“ šifru. Set sundává boty a začíná plnit Prožitkovou trofej *Masáž* (v součtu jsme chodili 24 hodin bosky). Setův asi hodinový příspěvek byl za celou hru jediná bosá část, tudíž trofej si neodškrťáváme. Po cestě na kótu 665 si dáváme závod v běhu pozadu a pak s D i minizávod k šifře na kótě. Je to *Sen*, ale letos se už nenecháme ošálit a jdeme, kam máme – ke hřbitovu v Němčicích. Set z hladu chvíli okusuje a žužlá šišku, pak se obouvá a opouští nás a naše podezření, že je orží agent s baťoužkem plným šifer považujeme za potvrzené. Ale kdo ví, jak to vlastně je.. A co v té šišce bylo..

U kostela zjišťujeme, že tam máme umístit nějakou vlastní šifru a dochází nám, že jsme šli po stopách šifer jiných týmů. Uchýlíme se k minimalismu, na čistý papír vysypeme „fünf zwölf“ tedy německy „pět dvanáct“ a přijde nám úplně logické, že po tomhle prostě luštitel půjde do **Němčic** ke kostelu **Sv. Mikuláše** (který má svátek sice 6.12., ale každé malé dítě ví, kdy chodí). Mimochodem, T uzavírá s D sázku o to, že „zwölf“ se rozhodně píše jinak, a to zhruba jako „zweleve“, což vydá za dvě nové společenské trofeje do Divníku, tedy: *Vyhrát na Tomovi kilo na základě hloupě uzavřené sázky* a *Vyhrát na Dýrovi kilo na základě chytře uzavřené sázky*. Asi víte, která se splnila. No, zpět k šifře – asi máme i na lepší, ale nějak se nám do toho nechtělo – vidina hospody v Němčicích hrála do karet co nejrychlejší šifře. Nacházíme taky relativně příjemnou šifru o stech metrech východně. Nevíme ale kolik set metrů t omá být a ani jak na to máme přijít, což je pruda i při zpětném pohledu. Každopádně – hospoda. Navštíveno, můžeme si odškrtnout další položku *To-Do Listu* v Divníku. A hned pak další, a to vlastní Společenskou trofej *Potkali jsme Voly*.

A pak najednou přišla tma, rožnuli jsme petrolejky a v lese si viděli sotva na nohy. Ono bylo spíš šero, za tmy to pak bylo o něco lepší. Rozdělili jsme se na 3 části, T a P šli něco lovit k poště, V a J na *Bučí* a já s D na *Babí horu*. Jediní úspěšní byli V s J, my s D jsme se plácali kolem kóty a neviděli téměř na krok. Následoval návrat a taktická porada na rozcestníku a návrat „na jedno“ před spaním do hospůdky. Vedle nám řachaj rachejtle a místní nás z toho začnou obviňovat, tak se zase rychle zdekujem. Už nevím, kde jsme na to přišli (asi z infu na *Bučí*), ale razíme na kótu na druhé straně Němčic. Vyzvedáváme telefonní číslo a vzhledem k tomu, že jsme nějaký zpohodlnějí, tak ho prostě nelouskeneme. Co dál? Je tma jak v pytli a chce se nám pomalu spát. Bude asi kolem půlnoci, ale kdo ví. Zcela nestrategicky se upneme k jedinému místu, kam víme, že máme jít určitě – ke křížku pod Holešínem. Je to naprosto zbytečně daleko, ale vyrážíme. A začíná to trochu drhnout. Noční přesun není bez pořádného světla zrovna lahoda a V a postupně čím dál tím víc i já bychom nejradši někde zakempili a udělali špekáčky – nápad, za který by J měl dostat vlastní trofej! Nakonec pod Kuničkami přesvědčujeme zbytek výpravy, že je čas rozdělat tábor. Opíkáme, balíme se do spacáků, chystáme se ke spaní. Jsme na takové polopoužívané cestě mimo turistickou značku, ale je tu dobrý podloží a přes noc tu provoz neočekáváme. Při psaní těchto řádků si klikám do mapy a značím cestu, máme za sebou 21 km, nálada dobrá.

Probuzení. „Kolik je?“ ptá se T, i když ví, že to nikdo nevíme. Zvyk je železná košile. Ze spacáku se mi vůbec nechce, mám nedospaný spánkový cyklus a jsem protivnej. Až blížící se traktor mě přesvědčí ať z té cesty – stejně jako ostatní – hodně rychle vypadnu. Naštěstí těsně před námi uhnul, ale byl to dobrý ranní adrenalin. Pakujem se a vyrážíme k tomu křížku. A nálada uvadá.

Neděle se nese ve znamení chození sem a tam bez valné motivace. Potěší nás šifra s Kalovic dírou, D jen tak mimochodem po cestě louskne tu telefonní, najdeme vyplněné Kartágo a rádi bychom na pilu. Výplní mezi stanovišti jsou už lehce otravné přesuny. Ty nám ještě okoření skupinový záchvat senné rýmy, kdy pěti šestinám týmu zrudnou oči nebo dotyčný kýchá jak o závod. Nebo oboje. Jednou se i svezeme busem. Až na J, který vyrazí na Trhůvku. A jestli tam našel rum, tak nám to zapřel. V nám chce utéct, v cestě z jihu na sever přes celé území totiž nenachází smysl. Nakonec se dá ukecat a tak se ploužíme dál. J je asi neoptimističtěji naladěný, pak nejspíš T, kdo ví jak je na tom P, já a D trochu brbláme a jsme rádi, že V jde s námi.

Ufff.. dost, popis neděle by byl fakt za trest, tak to tady utnu.

Mělo to i světlé části, ale bylo jich pohříchu málo. Pozitivní byla ještě Sašova šifra. Trochu rozpačitě na nás působily elektronické protipřavidlové stopky a závod na 800m, tak jsme to holt neměřili, i když absolvovali. Postavili jsme i jednododní katedrálu. Pak už to byla ale víceméně přímá cesta do Boskovic, které jsme při hře dost vynechali. A možná ku škodě. Na druhou stranu – to herní území bylo prostě gigantické. Za hru jsem nám teď při rekonstrukci přesunů naměřil 40 km, J dal bez busového přesunu Holešín-Petrovice o cca 4-5 km více.

Závěrem:

- + Divník
- + Snaha o nový formát
- + Zákaz elektroniky a techniky
- + Možnost vykašlat se na spěchání. I ambiciózní tým to přiměje vnímat hru jinak
- + Táborák
- Zprvu příjemný zmatek přecházející v nepříjemný zmatek až frustraci a otrávenost
- Moc velké území na to, že se zadání hledají částečně na haluz
- Téměř bez kontaktu s ostatními týmy
- Úplně bez kontaktu s orgy, a to i např. formou poherního setkání v místě konání
- Razantní úbytek nápaditosti šifer oproti Divné
- Absence šifer nebyla vyvážená adekvátně zajímavými aktivitami

Za jp. sepsal

M

Analogová fotogalerie:

